

Bemærkninger til forslaget

Den senere tids debat i aviserne har med al ønskelig tydelighed vist, at der blandt de danske politikere er en klar erkendelse af, at »krigen mod narkotika« er tabt. Samtidig er det blevet erkendt, at det misbrugsproblem, et urimelig stort antal danskere har, ikke udelukkende kan løses gennem de traditionelle måder med forskellige former for forbud. Men vigtigst af alt har de danske politikere efterlyst viden på området. Den nødvendige forskning og afdækning af problemerne på området er ifølge flere forskere blevet hindret eller som minimum besværliggjort af politiet, der har som opgave at gennemføre og håndhæve de forskellige love og regler på området.

En større og større gruppe af personer med indsigt i problematikken har vist sig som fortalere for en ændring af narkotikapolitikken og forskningsmulighederne på området: Justitsminister Erling Olsen, sundhedsminister Torben Lund, tidligere sundhedsminister Ester Larsen, cand.mag. Preben Wilhelm, sociolog Jacob Hilden Winsløw, landsretsdommer Hans Henrik Brydensholt, landsretsdommer Holger Kallehauge, statsadvokat Erik Merlung, kriminolog Flemming Balvig m.fl.

Selv om flere og flere mennesker indser, at den nuværende narkotikapolitik har slået fejl, ser mange dog vidt forskellige alternativer. Samtidig kan det konstateres, at forskningen og viden på området er begrænset.

Vi har blandt andet brug for at vide: Hvilken effekt har politiets arbejde på narkomanerne, narkotikaens udbredelse, helbredssituationen, kriminalitet, samfundsøkonomiske konsekvenser – for blot at nævne nogle få områder, der trænger til afdækning.

Et spørgsmål, Narkotikarådet rimeligvis også bør afdække, er, hvilken sammenhæng der er mellem forbud, håndhævelsen af dette og de ovenfor nævnte problemstillinger.

Narkotikarådet bør også vurdere, om de forskellige danske og internationale løsningsmodeller til afvæbning og kamp mod narkotika rent faktisk giver eller må formodes at kunne give positive resultater. Således bør det være en del af Narkotikarådets opgave at samle den nødvendige viden til at afdække, om for

eksempel »tvungen« afvæbning gennem kontrakter kan hjælpe narkomaner; om den såkaldte Rommodel er en af de rigtige modeller; om det er nødvendigt, godt eller skadeligt for narkotikabekæmpelsen, at der indføres og gennemføres enslydende foranstaltninger og lovgivning mod narkotika i alle lande eller for eksempel i Den Europæiske Union; etc.

Afgørelsen af, hvordan narkotikapolitikken skal udformes, skal selvfølgelig ligge hos de politiske beslutningstagere. Men nedsættelsen af Narkotikarådet vil give den nødvendige baggrund for at tage beslutningerne, og der er et stort behov for at få afdækket problemstillingerne. En række spørgsmål har vist den manglende viden. Samtidig har disse spørgsmål vist, at de organer, der i dag har til opgave at levere de nødvendige oplysninger, enten ikke udfører arbejdet tilfredsstillende eller ikke ønsker at offentliggøre resultaterne.

Justitsministeren har som svar på nr. S 1261 i folketingsåret 1992-93 om den organisatoriske opbygning i politiet og retsvæsenet vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af narkotika blandt andet oplyst følgende om den organisatoriske opbygning:

»Det er . . . de enkelte politikredse, der ud fra en vurdering af situationen i kredsen tilrettelægger den politimæssige indsats. Visse politikredse – især de større – har valgt at oprette særlige afdelinger, der hovedsagelig beskæftiger sig med bekæmpelse af narkotikakriminalitet. Den største af disse afdelinger er Københavns Politis afdeling N.

Endvidere forestås den juridiske behandling af sager vedrørende narkotikakriminalitet inden for Københavns Politis af en særlig politiadvokatur, Advokatur N. Det bemærkes, at en tilsvarende opdeling gør sig gældende for andre kriminalitetsområder.

I tilknytning til den efterforskningsmæssige indsats er der hos rigspolitichefen oprettet en særlig informations- og analyseafdeling (Narkotikainformationen).

I relation til spørgsmålet om retsvæsenets behandling af sager vedrørende narkotikakriminalitet kan det oplyses, at disse sager behandles ved de almindelige domstole i overensstemmelse med de i retspleje-